

alvorlige fejl, får det også konsekvenser for dem, der begår fejlene.

Det synes jeg er et vigtigt signal for Folketinget at sende til regeringen, hvorefter regeringen ved, hvad Folketinget mener om en sag, for så er det jo klart, at hvis en minister ikke ønsker at følge det, som Folketinget har sagt om sagen, så er det noget, som man må tage op, og så kan man komme ind på de ting, som fru Pia Gjellerup diskuterer.

Jeg mener klart, at Folketinget – også med ministeransvarlighedsloven i hu – kan komme med sådan en opfordring, som der er tale om her.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

For det første forbløffer det mig, at hr. Kristian Thulesen Dahl kan være i tvivl om, hvorvidt en minister, der stiller i Folketingets Finansudvalg for at fortælle, hvad der er baggrunden for en kritisk revisionsberetning, går hjem i sit ministerium og siger noget eller gør noget, som er velegnet for det pågældende ministerium til at få orden i sagerne. Jeg undrer mig faktisk over, at man tror, at den pågældende minister, når vedkommende går fra Finansudvalget, bare siger: Det var det. For det er der ikke noget der tyder på.

Det andet drejer sig om hr. Thulesen Dahls opfattelse af, hvad der er et klart signal. Hvad betyder f.eks. »i højere grad«? Og hvad er »alvorlige sager«? Hvis vi nu tager udtrykket »i højere grad«, hvad er så den normale grad? Og hvad er hr. Thulesen Dahls opfattelse af, hvad der sker i dag i forhold til embedsmænd, der er ansvarlige for sager, der går galt? Hvad er hr. Thulesen Dahls opfattelse af det? Det bør vi jo have fastlagt, før vi også kan tale om, hvad der i højere grad skal ske.

Er dette »i højere grad« ikke, at det skal ske mere offentligt? Hvis det er tilfældet – og det tror jeg faktisk det er – må jeg sige, at så bliver jeg gladere og gladere for, at den pind ikke er med i den dagsorden, jeg har foreslået.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nej, det er det ikke, og vi kan selvfølgelig godt tage en lang diskussion om fortolkningen af et ord det ene sted eller det andet sted, men det, jeg konstaterer på baggrund af denne udveksling af korte bemærkninger, er klart og tydeligt, at fru Pia Gjellerup og regeringspartierne ikke

ønsker at medvirke til at give det signal til regeringen, at det i højere grad skal have konsekvenser, hvis der begås alvorlige fejl, og det tager jeg selvfølgelig til efterretning. Men med det ståsted, som jeg har, mener jeg altså, at der er behov for at give det signal. Det mener fru Pia Gjellerup ikke, og så må jeg selvfølgelig tage til efterretning, at der er den holdningsforskel mellem fru Pia Gjellerup og mig selv.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Selv om jeg altså ikke får noget svar på, hvad hr. Kristian Thulesen Dahl som forslagsstiller til en dagsorden mener med, hvad der er den normale grad, og dermed heller ikke kan få at vide, hvad der er en højere grad, må jeg selvfølgelig respektere hr. Thulesen Dahls ståsted. Men det ståsted må så være et ret dybt og mørkt hul, og det er i hvert fald ikke et klart signal, der sendes op fra det dybe og mørke hul, når der står, at man i højere grad skal lade det få konsekvenser, og der så intet foreligger om, hvad der er den normale grad.

Der er jo ikke nogen antydning af, hvilke konsekvenser der i højere grad skulle være konsekvenser, og jeg synes, det er pinagtigt at høre om et klart signal, når der ikke er nogen antydning af, hvad indholdet skal være.

Christian Mejdahl (V):

Med forespørgslen til statsministeren og finansministeren om, hvilke oplysninger regeringen kan give om administrationen af pengemidler i ministerierne på baggrund af kritikken heraf, bliver Rigsrevisionens og statsrevisorernes påpegning af fejl og mangler fulgt op.

Som udgangspunkt er det vigtigt for mig på Venstres vegne at fastslå, at der i så stor en husholdning som statsens mellemrum vil opstå fejl, menneskelige såvel som tekniske. Det skal der da også være plads til, men det skal så absolut være undtagelsen.

Og der sker for mange fejl. Vi oplever det i Finansudvalget, og vi ser det i Rigsrevisionens og statsrevisorernes beretninger, og eksemplerne er jo desværre mange. Jeg vil kort fremhæve nogle stykker:

Direktoratet for Udlændinges overbetaling til Dansk Røde Kors for fremleje af en ejendom i København. Den overbetaling medførte et skjult statsligt tilskud til Røde Kors på 3 mio. kr. over en 5-års-periode, og Finansudvalget blev ikke orienteret.